

عنوان مقاله:

ریشه‌های عثمانیگرایی در سیاست خارجی ترکیه (2002-2015)

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش‌های راهبردی سیاست، دوره 5، شماره 17 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

ابوذر گوهری مقدم - استادیار روابط بین الملل دانشگاه امام صادق (ع)

رامین مددلو - دانشجوی دکتری علوم سیاسی دانشگاه مفید

خلاصه مقاله:

سیاست خارجی ترکیه در دوران حاکمیت حزب عدالت و توسعه از سال 2002 تا 2015 دو دوره متفاوت را پشت سر گذاشته است. ابتدا با پیروزی حزب عدالت و توسعه در انتخابات پارلمانی سال 2002 ترکیه سیاست خارجی این کشور از گرایش صرف به غرب و بی توجهی به خاورمیانه، به اولویت‌دهی به خاورمیانه همراه با توجه به غرب تغییر رویه داد. بر این اساس دولت ترکیه ابتدا به سیاست تنش صفر با همسایگان روی آور د اما با بروز بحران در کشورهای سوریه و عراق این سیاست تنش‌زدا جای خود را به دخالت در امور داخلی این کشورها و در نتیجه تنش‌زایی در منطقه خاورمیانه داد. چرایی این تغییر پرسش اصلی این پژوهش است و جهت یافتن پاسخ آن، با استفاده از نظریه روزنا و تقسیم عوامل پنجگانه وی به دودسته عوامل ریشه‌های و روشی، تلاش شد تا اصول و مبانی نظریسیاست خارجی این حزب از درون عوامل محیطی و جغرافیایی، تحت عنوان عوامل ریشه‌های، استنتاج شود. این پژوهش بر این فرض است که سیاست خارجی ترکیه در دوران حاکمیت این حزب ذیل مفهوم عثمانیگرایی قرار دارد. اما حوزه عمل این مفهوم توسط شاخصه‌های برآمده از عوامل محیطی و جغرافیایی محدود میشود.

کلمات کلیدی:

سیاست خارجی ترکیه، عثمانیگرایی، حزب عدالت و توسعه، اسلامگرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/646352>

